

«Եկե՛ք ինձի, բոլոր յոզմած ու բեռնաւորուածներ...»

Մասթէոս 11.28

ԲԱՐԻ

Մայիս, 2022թ.,
N5 (137),

ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ.
մայիսից

**Իր Աստծուն ճանաչող ժողովուրդը
ուժ պիտի գտնի**

Հայարտություն

Հավատարիմ Տիրոջ կամքին

Վկայություններ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մայիս, 2022թ., N5 (137),
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրահատ Ամիրբեկյան Իր Աստծուն ճանաչող ժողովուրդը ուժ պիտի գտնի.....	1
Մամիկոն Դազարյան Վկայություն.....	3
Հրաշք բժշկություն.....	5
Անդրեաս Պատոց Հպարտություն.....	7
Վկայություն.....	10
Մահապատժից արդարացում.....	12
Տերը բժշկեց տղայիս քաղցկեղը.....	14
Հավատարիմ Տիրոջ կամքին.....	15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցեն՝ info@barilur.org

Իր Աստծուն ճանաչող ժողովուրդը ուժ պիտի գտնի

Մյուսր, երբ աշխարհի վիճակը կրիտիկական է, երբ մարդիկ վախեցած են անորոշությունից, թե ինչ կլինի վաղը, կամ մյուս օրը. ատոմային պատերազմ կլինի, թե ոչ: Այս ամենի պատասխանը չիմանալով ու չհասկանալով՝ գտնվում են անհանգստության մեջ: Մենք պետք է մի բան շատ լավ հասկանանք, որ Նա սիրո ու հավատարիմ Աստված է ու չի կարող ուրանալ, անգամ եթե չհավատանք Իրեն, Ինքը հավատարիմ կմնա ու Իր անձը չի կարող ուրանալ (2 Տիմ. 2:13): Նա չի մոռանում անգամ աշակերտի անունով քո տված մի գավաթ սառը ջուրը. *«Ու ան որ այս պզտիկներէն մէկուն միայն գաւաթ մը պաղ ջուր կը խմցնէ աշակերտի անունով, ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, բնաւ իր վարձքը պիտի չկորսնցնէ»* (Մատթ. 10:42):

Միբելիներ, իհարկե, մենք չգիտենք, թե ինչ կլինի վաղը կամ մյուս օրը կամ հետո, բայց մենք մի բան հաստատ գիտենք, թե ինչպիսին է մեր Աստվածը: Ու իմանալով մեր Աստծուն՝ կարող ենք ուժ գրտնել ու մխիթարվել Նրանով: *«Եւ ուխտին դէմ ամբարշտութիւն ընողները շողորթորթութիւններով գլխէ պիտի հանէ բայց իրենց Աստուածը ճանչցողներուն ժողովուրդը ույժ պիտի գտնեն, ու բան պիտի տեսնեն»* (Դան. 11:32):

Միբելիներ, այսօր մեզ համար շատ կարևոր է ճանաչել Աստծուն, այսինքն՝ ճանաչել Մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին ու լինել ազատ մեղքից ու ամեն տեսակի վախերից ու գալիք օրվա անհանգստություններից: Մենք գիտենք, որ մարդը, ուտելով բարին ու չարը գիտնալով ծառից ու անկախանալով Աստծուց ուզում է ունենալ գիտություն: Բայց նա այդ գիտությունը, թեկուզ հոգևոր, ուզում է օգտագործել իր ցանկությունների համար: Չէ՞ որ մարդու սիրտը խաբեբա ու խիստ չար է: *«Սիրտը ամէն բանէն աւելի խաբեբայ ու խիստ չար է, Զանկա ո՞վ կրնայ գիտնայ»* (Երեմ. 17:9):

Մարդիկ, գտնվելով դժվար վիճակների մեջ, հաճախ հանդիպում են մեզ ու հարցնում, թե ինչ է ասում Աստված, կա՞ արդյոք Աստծուց Խոսք, թե ինչ կլինի մեր վիճակը: Մի եղբայր տեսնում է մի ուրիշ եղբոր ու հարցնում. *«Եղբայր ջան, եթե Տիրոջից մի բան կա, ասա՛ ինձ ու մի՛ պահիր»*: Մյուս եղբայրն ասում է՝ այո, կա: Եղբայրը անհամբեր ասում է. *«Դէ, շնոտ արա, ասա՛ էլ ինչի ես սպասում»*, իսկ նա պատասխանում է. *«Տերն ասում է՝ ինձանից սովորեք, որ հեզ եմ ու սրբտով խոնարհ ու ձեր անձերուն հանգստություն պիտի գտնեք»* (Մատթ. 11:29): Այո, երբեմն մեզ հա-

մար ավելի կարևոր է բավարարել մեր հետաքրքրությունների պահանջը, քան ճանաչել մեր Աստծուն և ուժ գտնել գործելու Նրա համար: Երբ քրիստոնյաները գտնվում են փորձությունների ու դժվարությունների մեջ, նրանք գնում են դեպի Աստվածաշունչը և ավելի շատ ժամանակ են ծախսում Սուրբ Գրքի ընթերցանության վրա՝ քննելով գրքերը: Երբ մենք ճանաչենք ճշմարտությունը, այն մեզ ուժ կրտա, ու մենք դուրս կգանք անորոշությունների ու գալիք վիճակներից սպասվող վախերից: Պետք է ասել, որ երբեմն մեզ ազատելու համար Աստված ոչ թե դժվարությունն է վերցնում մեր վրայից, այլ ուժ է տալիս, որպեսզի համբերենք, ուժ գտնենք՝ գործելու ու փառավորելու մեր Տիրոջ անունը, ինչպես որ համբերել ու փառավորել են թե՛ Հին ու թե՛ Նոր Ուխտի սուրբերը: Չէ՞ որ *«Ան որ իր Որդւոյն յնայեց, հապա մեր ամենուն համար մատնեց զանիկա, ալ ինչպէս անոր հետ ամէն բաները մեզի չպարզեն»* (Հովհ. 8:32): Այսօր էլ շատ բաներ ծածկված են, սակայն ես գիտեմ, որ ամեն ինչ հրաշալի է լինելու իրենց Աստծուն ճանաչողների համար:

Միրելիներ, ես ուզում եմ մի օրինակ բերել իմ կյանքից: Իմ կինը՝ Հասմիկը, մահացել էր 2010թ-ին: Ես շատ ծանր էի տանում իմ կնոջ մահը, քանի որ նա ինձ համար շատ թանկ էր: Երբ հաց էի ուտում, մտածում էի՝ միգուցե ինքը հիմա սոված է, երբ ցուրտ էր, ու մեր տանը ջերմություն կար, մտածում էի՝ միգուցե հիմա ինքը մրսում է: Ու այսպես շատ ու շատ տարբեր մտքեր էին գալիս ինձ: Ես շատ էի ուզում՝ որ գտնեմ մի փոքրիկ տեղեկություն ունենալ իմ կնոջ մասին: Իհարկե,

հավատում էի, որ նա փրկված է, բայց, ամեն դեպքում, այդ մտքերը միշտ գալիս էին ու անհանգստացնում ինձ: Մի օր՝ աղոթքի ժամանակ, Տերն ինձ ասաց մի շատ կարճ խոսք. **«Ես հայր եմ»:** Միրելիներ, Աստծո այս խոսքը ինձ ամբողջությամբ մխիթարեց, ու ցրվեցին իմ բոլոր մտքերը: Ես ուժ ու խաղաղություն գտա՝ Աստծո համար գործելու ու Նրան ծառայելու: Միրելիներ, մենք պետք է իմանանք, որ Աստված մեր Հայրն է ու ավելի իրական, քան մեր կենսաբանական հայրը, և լինենք հանգիստ բոլոր պարագաներում: Մենք ասում ենք՝ Հայր մեր, բայց շատ հաճախ սովորությունից ելնելով ենք ասում ու չենք զգում, որ Նա մեր կողքին է: Երեխան մշտապես հոր կարիքն ունի: Հայր չունեցող երեխան շատ խեղճ ու անօգնական է զգում իրեն: Բայց հայր ունեցողը գիտի, որ ինքը պաշտպան ունի ու դրանից ինքը ուժ է գտնում: **«Բայց իրենց Աստուածը ճանչցող ժողովուրդը ուժ պիտի գտնեն, ու բան պիտի տեսնեն»:**

Մենք պետք է մեր կյանքով ու Աստծո խոսքով վկայենք մարդկանց, որպեսզի նրանք ճանաչեն կենդանի Աստծուն, ուժ գտնեն ու մխիթարվեն այս դժվար ու անորոշ օրերի մեջ: Մարդիկ ուզում են իմանալ ու մի խոսք ունենալ Աստծուց, տեսնել Քրիստոսին այս դժվար օրերի ու անորոշությունների մեջ: **«Եւ հոն քանի մը Յոյներ կային տօնին երկրպագութիւն ընելու ելողներուն մէջ: Ասոնք Փիլիպպոսի եկան, որ Գալիլեայի Բեթսայիդայէն էր, և կ'աղաչէին անոր ու կ'ըսէին, Տէր, կ'ուզենք Յիսուսը տեսնել»** (Հովհ. 12:20): Պարզ է, որ ժողովուրդը եկեղեցում պետք է տեսնի Հիսուսին և ոչ թե աշխարհում: Ուրեմն, այսօր մեզ հա-

մար շատ ավելի կարևոր է, որ մենք սրբանանք, մխիթարենք ու օգնենք մեր ժողովրդին՝ չտրվելու վախին, ապագայի նկատմամբ ունեցած սարսափներին, այլ ապավինելու Տիրոջը:

Միրելիներ, մանավանդ այսօրվա այս պատերազմական ու անորոշ ժամանակաշրջանում շատա՛նում են «տեսիլքներն ու մարգարեությունները», որոնք մեծ մասամբ սխալ են ու Աստծուց չեն: Նրանք կարող են մարդկանց մեծ վնասներ հասցնել: Մենք կողմ ենք ու չենք արհամարհում ճշմարիտ մարգարեություններն ու տեսիլքները, բայց պետք է հաշվի առնենք, որ կան շատ սուտ տեսիլքներ ու մարգարեություններ: Մարդիկ, գտնվելով դժվարության ու նեղության մեջ, ուզում են Աստծուց պատասխան ստանալ իրենց հետաքրքրող հարցերի մասին: Հակառակորդն էլ օգտվում է այդ առիթից ու իր սուտը ուզում է հրամցնել տեսիլքնե-

րի, երազների ու սուտ մարգարեությունների միջոցով: Բայց Աստված մեր սրտի համեմատ ու մեզ հետաքրքրող հարցերին չէ որ պատասխան է տալիս, այլ ուզում է, որ մենք նեղ դռնով ներս մտնենք, իմանանք իր կամքը, որ տանում է մեզ դեպի հավիտենություն: Մի անգամ աշակերտներից մեկը հարցրեց Հիսուսին. «Տէր, քիչու՞ր են անոնք որ պիտի փրկուին: Անիկա ալ ըսաւ անոնց, Զանք ըրէք որ նեղ դռնէն մտնէք, քանզի կ'ըսեմ ձեզի որ շատերը մտնել պիտի ուզեն և պիտի չկրնան» (Մատթ 13:23-24): Այո, Աստված մեզ չի տալիս մեր մարդկային հետաքրքրությունները բավարարող պատասխան, այլ տալիս է խրատներ, որ մենք ճանաչենք Իրեն, մոտենանք Իրեն, ուժ գտնենք և օգտագործվենք Նրա կողմից: Թող Աստված ձեզ մխիթարի և ուժ տա այս դժվար օրերի ու նեղությունների մեջ:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Վկայություն

Միրելիներ, Աստված սիրում է նախանձավոր հավատացյալներին, ովքեր ոչ թե միայն իրենց մասին են մտածում, այլ մտածում են, որ իրենց ընտանիքն ու բարեկամությունն էլ փրկվի:

Նման մի դեպք եմ հիշում, երբ տարիներ առաջ Խոր Վիրապում երաժշտական գործիքներով, ծա-

ռերի տակ մեծ հավաքույթ էինք անում: Այնտեղ էին գտնվում շատ եղբայրներ, տարբեր թեմաներ էին քարոզում, շատ օրհնյալ հավաքույթ էր: Եվ այդտեղ մեզ էին մոտենում նաև շատ անծանոթ մարդիկ: Նրանցից մեկն էլ Գյումրեցի մի ընտանիք էր: Նրանք լսել էին երգի ձայնը, մոտեցել էին մեզ ու մինչև վերջ մասնակցեցին հավա-

քույրին: Վերջում ընտանիքի հայրը մեզ պատմեց, որ Աստված իր և իր բարեկամների մեջ մեծ հրաշք է արել. 1988թ.-ի ահավոր երկրաշարժի ժամանակ իրենց ազգից ու բարեկամներից ոչ ոք չի մահացել, բոլորը կենդանի են մնացել: Հետո խնդրեց, որ հենց այսպես՝ գործիքներով, եղբայրները գնան իրենց տուն, որտեղ նա ուզում էր հավաքել իր ողջ ազգին ու բարեկամներին, որպեսզի եղբայրները նրանց քարոզեն ու պատմեն Հիսուսի մասին: Մի րեկին, այդպես էլ եղավ: Ճիշտ է ես չգնացի, բայց եղբայրները գնացին: Այդ մարդը, իրոք, հավաքել էր իր բոլոր բարեկամներին, և եղբայրները շատ օրհնյալ հավաքույթ էին անցկացրել: Մի րեկին, երբ հրեշտակն ասաց Կոռնելիոսին, որ Պետրոսին կանչի, նա այդ ժամանակ Պետրոսին չէր էլ ճանաչում: Բայց նա չմտածեց միայն իր մասին և ոչ էլ միայն իր ընտանիքի մասին: Նա կանչեց իր բոլոր բարեկամներին, որպեսզի բոլորն էլ գտնեին փրկություն: Եվ իսկապես, Սուրբ Հոգին իջավ այդ վայրում, և բոլորը փրկվեցին և մկրվեցին ջրով: Նույնը մենք տեսնում ենք Ռախաբ կնոջ դեպքում: Նա, լինելով վատ կյանքի մեջ, Աստծո նկատմամբ եղավ շատ ջերմեռանդ և արդարացավ, երբ ընդունեց լրտեսներին: Նա չասաց, որ միայն ինքը փրկվի.

նրա պայմանն էր՝ որ փրկվի իր ողջ ընտանիքը՝ ծնողներն ու բոլոր բարեկամները: Եվ այդպես էլ եղավ: Եղբայրներ, քույրեր, խնդրում եմ ձեզ, որպեսզի ջանքի մեջ թուլասիրտ չլինեք, փափագեք Տիրոջը, Նրա պատրաստած օրհնություններին՝ թե՛ հոգևոր, թե՛ մարմնավոր: Տերը սիրում է այդպիսի հավատացյալներին, որոնց մեջ կա փափագ, կարոտ, ծարավ, սեր Տիրոջ նկատմամբ: Ես միշտ աղոթում և ասում եմ. «Տեր, Դու սիրել ես մեզ, կյանքդ ես դրել մեզ համար. իսկ ո՞րն է մեր կողմը»: Մի րեկին, համաձայն եք, որ մեր կողմն էլ Նրան սիրելն է: Չե՞ որ առաջին պատվիրանքը հենց այդ մասին է. «Քո Տեր Աստծուն սիրես քո ամբողջ սրտով, ամբողջ մտքով և քո ամբողջ էությամբ»: Երանի այն հավատացյալին, ով իր ամբողջ սրտով սիրում է իր Տիրոջը: Իմացի՛ր, սիրելիս, քեզ ոչ մի բան չի պակասի: Երբ Պետրոսն ասաց, որ իրենք ամեն ինչ թողեցին Տիրոջ համար՝ տուն, տեղ, կին, ընտանիք, երեխաներ... Տերը նրան պատասխանեց, որ եթե մեկը Իր Անունի համար թողնի տուն, ընտանիք, կին, երեխաներ, ամեն բան, ապա երկրի վրա հարյուրապատիկը կառնի, իսկ երկնքում էլ հավիտենական կյանք կժառանգի: Եղբայրներ, քույրեր, եկեք սրտանց հավատանք այս խոսքերին. չե՞ որ ամեն բանի մեջ

մեզ օրհնողը Տերն է: Եթե մենք ապրենք Քրիստոսի տված կյանքով ապա օրհնությունը կգա մեր տների մեջ, կօրհնվեն մեր բերք ու բարիքը, մեր տաշտը, մեր ժառանգությունը, մեր սերունդը: Միրելիներ, Տիրոջ մոտ օրհնությունը շատ է: Եթե Աստված ամբողջ աշխարհին ողորմություն անի, փրկություն անի և օրհնի, դա նման կլինի մի գոթալ ջրի, որը կվերցվի օվկիանոսից: Անհաշիվ են Տիրոջ

օրհնությունները, և Նա իսկապես ցանկանում է հեղեղի նման իր օրհնությունները թափել մեզ վրա: Ուստի գանք Տիրոջ առաջ, խոնարհվենք և խնդրենք Տիրոջը, որպեսզի մեզանից ու մեր ընտանիքներից, մեր բարեկամներից և ոչ մեկը դուրս չմնա Նրա փրկությունից ու օրհնություններից: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

Մամիկոն եղբայր

Հրաշք

Բժշկություն

Մի եղբայր ունենք՝ Անատոլի անունով: Ընդամենը երեք տարի է, որ եկեղեցում է: Շատ նվիրված եղբայր է: Այս կարճ ընթացքում հասցրել է մեծ ներդրումներ անել եկեղեցում. խոշոր և բազմաճյուղ բիզնես ունեւ, ֆիրմաներ... և ոչինչ չէր խնայում եկեղեցու համար: Ու մի օր պատմեց, թե ինչպես է ընդունել Տիրոջը:

Հաջողություններ է ունեցել աշխատանքի մեջ, բավականին մեծ ֆինանսական կարողությունների տեր է դարձել, Աստված ամեն ինչ տվել է, բայց զավակներ չի պարգևել: Անցնում են տարիներ, բայց երեխա չունեն: Իսկ նա շատ էր ուզում վայելել երեխաներ մեծացնելու քաղցրությունը, բայց կնոջն էլ

էր շատ սիրում, և թողնել կնոջը ու ամուսնանալ երկրորդ անգամ՝ մտքով չէր էլ անցկացնում: Եվ ահա երկու աղջիկների հայր է դառնում ԷԿՕ ճանապարհով: Յուրաքանչյուր աղջկա ծնվելը նրա վրա նրստում է 20000 եվրո (այո՛, քսան հազար): Երեխաները մեծանում են՝ սիրով ու ջերմությամբ շրջապատված: Ու մի օր էլ փոքր աղջիկը, որ արդեն 15 տարեկան էր, դպրոցից տուն է գալիս ոտքի ահավոր ցավով: Հայրը տեսնում է, որ աղջկա ոտքին ինչ-որ գոյացություն է առաջացել: Անմիջապես աղջկան տանում է լավագույն բժիշկների մոտ: Բժիշկը առանց հապաղելու ուղարկում է ուռուցքաբանական կլինիկա: Այնտեղ նրանց բարի լուր չէր

սպասվում. զննումից հետո առաջարկում են ոտքի ամբողջական ամպուտացիա (ոտքը պետք է հեռացնել ամբողջովին): Եվ եթե հենց հիմա չհեռացնենք, վաղը ուշ կլինի, արդեն կյանքն էլ փրկել չենք

կարող: Հայր ու դուստր իրենց կորցնում են՝ ողբ, լաց, արցունքներ, հիսթերիա... : Բայց ով կդիմանար: Հայրը, այլևս անկարող մեքենան վարելու, կապնվում է ընկերների հետ, որպեսզի աղջկան շուտ հասցնեն Կիև՝ հիվանդանոց: Մեքենան թեև ընթանում էր շատ մեծ արագությամբ, բայց 6 ժամ հետո պիտի հասներ: Եվ այդ 6 ժամերի ընթացքում Անատոլին, ետևի նստարանին նստած, միայն աղոթում է՝ առանց մեկ վայրկյան իսկ դադար առնելու, աղոթում է ու լացով աղերսում. «Հայր Աստված, խնդրում եմ, օգնիր, խնդրում եմ, բժշկիր. իմ սիրտը չի հաշտվում ոչ իմ աղջկա մահվան հետ, ոչ էլ մեկ ոտքով ապրելու: Ես ուզում եմ, որ աղջիկս ապրի երկու ոտքով...»:

Հետո, երբ պատմում էր մեզ այս մասին, անկեղծանում էր. «Ես պատրաստ էի տալու ամեն ինչ,

ցանկացած գումար, բայց հասկանում էի նաև, որ այդ հիվանդության առջև թե՛ գումար, թե՛ գիտություն ոչինչ են, և միմիայն Աստված է, ու միայն Աստծուն էի աղերսում՝ Հայր, ես շատ եմ լսել Քո մասին, խնդրում եմ՝ հիմա մի հրաշք արա, աղջկաս փրկիր, մեզ ողորմիր, ես չեմ ուզում իմ աղջկան կորցնել, չեմ ուզում նրան տեսնել մեկ ոտքով: Աստված իմ, այնպես արա, որ աղջիկս ապրի երկու ոտքով...»:

Եվ հիմա աղջիկը ապրում է երկու ոտքով:

Սիրելի ընթերցող, Անատոլին այդ ժամանակ Աստծուն չէր մոտեցել, Աստծուն չէր ճանաչում, բայց ինչ մեծ և հաստատուն հավատք ցուցաբերեց: Ու հիմա նա եկեղեցում է, մեծ ծարավով կարդում է Մուրբ Գիրքը, անասելի նվիրվածությամբ ծառայում է եկեղեցուն: Հետաքրքիր մի վկայություն էլ՝ Անատոլի եղբոր հետ կապված. քանի որ բիզնեսում շատ էր ծանրաբեռնված, մի օր խորհուրդ տվեցի, որ մի քիչ թեթևացնի գործերը: Նա լքեց. հրաժարվեց շատ մեծ գործերից, որ կազմում էր բիզնեսի մոտ 2/3 մասը: Բայց, ինչպես ինքն է վերկայում, դրանից իր շահույթը չպակասեց: Ու հիմա նա իր անձնական միջոցներով ֆինանսական մեծ գործեր է կատարում եկեղեցում: Հիմա նա այնքան ջերմ հարաբերություններ ունի Աստծո հետ ու հաճախ ինձ ասում է. «ես սովորում եմ խոսել Աստծո հետ, և եկել եմ մի համոզման՝ աշխարհում ոչ մի բան արժեք չունի, հասկացել եմ մի բան՝ ես ունեմ Հայր»:

ՀՊԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ

 Կարտությունը մի քայլ է մինչ կործանումը: «Կոտորածին առջևին հպարտություն, Ու կործանման առջևին ամբարտաւանութեան ոգին կ'երթայ» (Առակ. 16.18):

Եվ այսպես, ինչով է վտանգավոր հպարտությունը: Պետք է ասենք, որ հենց հպարտությունն Արուսյակին դարձրեց սատանա և մինչև օրս էլ նա անում է ամեն բան, որպեսզի մարդկանց դարձնի Աստծուն հակառակողներ: Բայց չէ՞ որ նա երկնքի բնակիչ էր.

«Դուն տարածուած ու ծաղկող քերովբէ մըն էիր, ու ես քեզ դրի... Դուն քու ճամբաներուդ մէջ կատարեալ էիր, քու ստեղծման օրէդ մինչև այն օրը որ քու վրադ անօրէնութիւն գտնուեցաւ ... Քու գեղեցկութեանդ համար սիրտդ հպարտացաւ, քու վաշխութեանդ պատճառաւ քու իմաստութիւնդ աւրեցիր. ես ալ քեզ գետինը նետեցի, քեզ թագաւորներուն առջև դրեցի տեսարան ըլլալու համար» (Եզ. 28:14-17):

Այս հատվածում մենք տեսնում ենք օծյալ քերովբեի անկումը, իսկ չէ՞ որ նա այնքան լավ էր սկսել, մինչև որ նրա ներսում հայտնաբերվեց հպարտության որդը: Որից հետո սկսվեց նրա անկումը, որն հետագայում ողջ աշխարհի համար վերածվեց աղետի:

Բաներ կան, որոնք Աստված ատում է, դրանք Նրա մոտ նողկանք են առաջացնում: Այդ մասին զորված է **Առակաց 6:16**-ում. «Եվ Տէրը այս վեց բանէն կը զզուի Ու անոր

հոգւոյն առջև եօթը բան պիղծ է»:
Հետաքրքիր է, եթե ձեզ առաջին անգամ այս խոսքերը կարդային և առաջարկեին շարունակել միտքը, թե ինչն է Աստված ատում, ինչ մեղքեր դուք կգրեիք այդ ցուցակում: Ամենայն հավանականությամբ այնտեղ կլինեին սպանությունը կամ գողությունը, երևի շնությունն ու հարբեցողությունը, չարախոսությունը կամ կռապաշտությունը և այլն:

Բայց եկեք տեսնենք, թե իրականում ինչն է ատում Աստված. առաջին տեղում հպարտ աչքերն են, հետո. «Տէրը այս վեց բանէն կը զզուի, Ու անոր հոգւոյն առջև եօթը բան պիղծ է... Ամբարտաւան աչքեր, ստախօս լեզու եւ անմեղ արին թափող ձեռքեր, Չար խորհուրդներ հնարող սիրտ, Չարութիւն ընելու համար շուտ վազող ոտքեր, Ստութիւն խօսող անիրաւ վկայ, Ու եղբարներու մէջ կռիւներ ցանող մարդ»:

Հպարտության համար ոչինչ չարժե անմեղ արյուն հեղելը, բանասարկությամբ զբաղվելն ու չարախոսելը, չարագործությունները դառնում են առօրեական, իսկ հետո արդեն կեղծիքներ, ստեր և զրպարտություն: Հպարտությունը բաժանություն է գցում եղբայրների մեջ:

Ահա թե ինչու է Աստված ատում հպարտությունը, քանի որ այն իր մեջ կրում է ավերիչ մեծ ներուժ: Այն նման է ծնախյուսի. քայլ առ քայլ աճելով և ուռճանալով, վերջա-

պես ամեն ինչ սրբում է իր ճանապարհից և արդեն ոչնչից չի խորշում:

Ինչպես տարբերել հպարտությունը, որն է նրա առանձնահատկությունը: Դրա համար Սուրբ Գիրքը մեզ է ներկայացնում բավականին ստույգ մի նկարագիր: «Վասն զի մարդիկ պիտի ըլլան անձնասէր, արծաթասէր, ամբարտաւան, հպարտ, ... Որոնք աստվածապաշտութեան կերպարանքը ունին, բայց անոր զօրութիւնը ուրացած են. և դուն ասոնցմէ մէկդի կեցիր» (2 Տիմ. 3:2-5):

Հպարտությունն իր մեջ կրում է այս բոլոր հատկությունները նույնիսկ այն ժամանակ, երբ այն ունի աստվածապաշտության կերպար: Առաքինությունն ընդամենը հպարտության ծածկոցն է: Սակայն մի տարբերություն կա այդ առաքինության և իրական առաքինության միջև. կեղծ առաքինությունը զորություն չունի: Հպարտությունը միշտ նայում է վերևից ներքև, բոլոր հարցերում նա ճիշտ է, նա լավա-

զույնն է և միայն լավագույնին է արժանի, նա հմտորեն ընդգծում է իր առավելությունները և ընդգծում ուրիշների թերությունները: Ահա այսպիսին է կեղծ բարեպաշտության իրական կերպարը:

«Փարիսեցին կայներ էր, ու առանձին այսպէս աղօթք կ'ընէր. Ով Աստուած, շնորհակալ եմ քեզմէ, որ ուրիշ մարդոց պէս չեմ, յափշտակող, անիրաւ, շնացող, և կամ այս մաքսաւորին պէս» (Լուկ. 18:11):

Պատկերացնում եք, նա այս բաներն ասում է Տիրոջը... ինքն է միայն արժանին, իսկ մնացած ոչ մեկըն իր նման արժանիքներ չունեն: Հպարտությունը տգետ է և արիամարհող, այն չի ընդունում ոչ մեկի ապրելու իրավունքը:

Հիշում եք, թե ինչպես վերաբերվեցին աթենացիները Պողոս առաքյալի քարոզին: Թվում էր՝ նրանք հաճույքով լսում են ամեն մի նոր բան, և ինչ որ առաքյալն էր ասում, նրանց պետք է հետաքրքրեր, սակայն նրանք կորցրին իրենց փրկության հնարավորությունը, քանի որ հպարտ էին: «Արդ Աստուած տգիտութեան ատենները անտես րնելով՝ հիմա ամէն տեղ կը պատուիրէ բոլոր մարդոց որ ապաշխարեն» (Գործք 17:30): Հենց այս պարզ միտքըն էր առաքյալն ուզում հասցնել նրանց: Սակայն նրանք ինչպես վերաբերվեցին այդ լրջագույն առաջարկին. «Երբ մեռելներուն յարութիւնը լսեցին, ոմանք ծաղր կ'ընէին, ոմանք ալ կ'ըսէին, Այդ բանին համար ուրիշ անգամ մտիկ պիտի ընենք քեզի» (Գործք 17:32): Հպարտը ուրիշի կարծիքը հաշվի չի առնում, նրա համար բավական է իր անձնական կարծիքը: Բացի դրանից նա շրջապատին պարտադրում է իր կարծիքն ու պահանջում որ այն հար-

գեն: Հպարտ մարդը չ'ի կարող հանդուրժել, որ ինչ որ մեկն իրեն խորհուրդ տա:

Հպարտությունը նախանձ է, այն չի կարող ուրախանալ ուրիշի հաջողությամբ: Այս գործում էլ առաջնությունը պատկանում է սատանային: Երկնքում նա ամեն բան ուներ, սակայն նրան դա շատ քիչ էր թվում, միշտ ձգտում էր ավելիին: «**Քու առուտուրիդ շատութեանը համար քու մէջդ գրկանքով լեցունքին ու մեղք գործեցիր. ես ալ քեզ Աստուծոյ լեռնէն իբրեւ պիղծ վար նետեցի, և քեզ ով ծածկող քերովբէ հրեղեն քարերու մէջէն բնաջինջ ըրի: Քու գեղեցկութեանդ համար սիրտդ հպարտացաւ, քու վայելչութեանդ պատճառաւ քու իմաստութիւնդ աւրեցիր**» (Եգեկ. 28:16-17): Վերջապես, հպարտությունը կարողանում է շատ հմուտ քողարկվել: Այն կարող է ներկայանալ, ինչպես ցանկանա, կարևորը, որ հասնի իր նպատակին:

Առակաց 6:16-ում նշված է նաև սուտ վկայության մասին, որը սուտ է խոսում և կռիվներ տարածում եղբայրների միջև: Հպարտությունն իր նպատակին հասնելու համար չի խորշում զրպարտելուց: Երբ նա իրականացնում է իր չար մտահղացումները, իրեն ներկայացնում է որպես անմեղ գառ, չնայած նրա նպատակը նույնն է՝ կռիվներ գցել եղբայրների մեջ: Այդ մասին է գրված **Հայտնության 12:10**-ում. «**Եւ մեծ ձայն մի լսեցի երկինքի մէջ՝ որ կ'ըսէր, Հիմա եղաւ մեր Աստուծոյ փրկութիւնը ու զօրութիւնը և թագաւորութիւնը, ու անոր Օծեալին իշխանութիւնը. վասն զի մեր եղբայրներուն դէմ՝ չար խօսողը վար ձգուեցաւ, որ անոնց դէմ՝ չարախօսութիւն կ'ընէր մեր Աստուծոյն առջև ցորեկ ու**

գիշեր»: Մարդիկ կան, որ չեն դադարում չարախօսել եղբայրներից: Սա ոչ այլ ինչ է, քան հպարտություն: Երբեմն հպարտ մարդն այնքան հեզ է թվում, բայց եթե փորձես մի փոքր դիտողություն անել, կերեվա նրա բուն էությունը՝ հպարտությունը: Պարզվում է մարդը հնազանդ լինելով էլ կարող է հպարտանալ:

Ինչպիսին էլ լինի հպարտությունը՝ քողարկված, թե բացահայտ, միևնույն է նրա վախճանը մեկն է՝ կործանումը: Քանի որ հպարտության ընդդիմախոսն Ինքն՝ Աստված է. «**...վասն զի Աստուած ամբարտաւաններուն հակառակ կը կենայ...**» (1 Պետ. 5:5): Քանի որ Աստված երկայնամիտ է ու համբերատար, հրպարտի հարցերն անմիջապես չի լուծում՝ հնարավորություն տալով ուղղվել ու ետ դառնալ սխալ ուղիուց. «**Յիրաւի Աստուած մէկ անգամ կամ երկու անգամ կը խօսի. (Թէև մարդը ուշադրութիւն չընէր:) Երագի մէջ, գիշերուան տեսիլքի մէջ, երբ խորունկ քուն մը կ'իյնայ մարդոց վրայ, Ու անոնք իրենց անկողիններուն մէջ կը քնանան: Այն առեւն մարդոց ականջները կը բանայ, Ու անոնց խրատը կը կնքէ, Որպէս զի մարդը գէշ գործէն դարձնէ, Ու մարդէն հրպարտութիւնը արգիլէ: Անոր հոգին գերեզմանէն կը պահէ**» (Հոբ 33:14-18):

Հպարտության ամենամեծ խնդիրը կանգ առնելն է: Եթե մարդը լսի Աստուծոյ խրատն ու ետ դառնա, ապա անպայման կնքովի, բայց եթե շարունակի. «**Քու փառքդ և տաւիղներուդ ձայնը գերեզմանը իջան. Քու տակդ գեռուններ տարածուեցան, Ու որդերը քեզ կը ծածկեն: Ով առտուանց ծագող Արուսեակ, Ինչպէս երկինքէ ինկար Ու մինչև գետին**

կործանեցար. Դու ինչ որ ազգերը նկուն կ'ընէիր» (Ես. 14:11-12):

Ինչպես ենք մենք ինքներս մեզ հաճախ ստուգում. ես ոչ մեկին չեմ սպանել, գողություն չեմ արել, շնացող չեմ, ոչ մեկի ընտանիքը չեմ քանդել, ուրեմն ես համարյա սուրբ եմ: Իսկ Աստված ասում է. «Տէրը այս վեց բանէն կը զգուի, Ու անոր հոգւոյն առջև եօթը բան պիղծ է. Ամբարտաւան աչքեր, ստախօս լեզու եւ անմեղ արին թափող ձեռքեր, Չար խորհուրդներ հնարող սիրտ, Չարութիւն ընելու համար շուտ վազող ոտքեր, Ստութիւն խօսող անիրաւ վկայ, Ու եղբարներու մէջ կոիւններ ցանող մարդ» (Առակ. 6:16-19):

Շատ ու շատ զորավոր հույսեր ներշնչող քրիստոնյաներ են կործանվել հպարտության պատճառով. «Քու սրտիդ հպարտութիւնդ բեզ խաբեց, Ով վէմին խոռոչներուն մէջ բնակող, ... Թէեւ արծիւի պէս բարձրանաս, Եւ քու բույնդ աստղերուն մէջ դնես, Քեզ անկէ պիտի իջեցնեմ, կ'ըսէ Տէրը» (Աբդ. 3-4): Երբեմն մարդկանց թվում է, որ իրենք անհասանելի են, այնքան են բարձրացել, որ իրենց ոչ ոք չի հասնի: Նըրանք այնքան են զորացել, իմաստնացել ու հաջողություններ ձեռք

բերել, որ հնարավոր չէ որևէ անկում, բայց լավ հիշեք, որ «կոտորածին առջևէն հպարտութիւն, Ու կործանման առջևէն ամբարտաւանութեան ոգին կ'երթայ» (Առակ. 16:18):

Հպարտությունը սարսափելի մեղք է, այն ավերիչ ուժ ունի՝ ավերում է մարդու կյանքը, հարաբերությունները եղբայրների, շրջապատի հետ, ընտանիքը, նրա երեխաների կյանքը, եկեղեցու կյանքը, հասարակությունը: Կործանում է նրա ծառայությունն ուղղված Աստծուն:

Բայց այս ամենից հետո էլ Աստված դարձի հնարավորություն է տալիս. «Եթէ խոստովանինք մեղքերնիս, հաւատարիմ՝ ու արդար է անկա մեր մեղքերուն թողութիւն տալու և մեզ բոլոր անիրաւութենէ սրբելու» (1 Հովհ. 1:9): Այո, Աստուած ամբարտաւաններին հակառակ է կենում, և խոնարհներին շնորհք է տալիս: Այսինքն, նույնիսկ այդ մեղքը Աստված ներում է, մաքրում ու լվանում այն ժամանակ, երբ մենք խոնարհաբար ընդունում ու խոստովանում ենք մեր մեղքերը և հրաժարվում խավարի գործերից:

Անդրեաս Պապոց

Վկայություն

2000-2001 թվականն էր: Արդեն 3-4 տարի հավատքի մեջ էի: Մի կին շուկայի մոտ հավկիթ էր վաճառում և ես այդ կնոջից հավկիթ գնեցի ու շարժվեցի դեպի կանգառ: Շատ էի շտապում, մեկն էլ դիմացից

շտապելով դեպի ինձ էր գալիս: Ես փորձեցի շրջանցել բայց չհասցրի: Ծնկով հարվածեց հավկիթների տուպրակին և մի քանիսը կոտրվեցին: Ես հետ դարձա ու գնացի հավկիթ վաճառողի մոտ և ասացի, որ

նա մի քանի հավիթներ կոտրված է դրել: Շատ զարմացա, երբ նա ինձ ոչինչ չասաց և լուռ փոխեց կոտրված հավիթները և նոր հավիթներ դրեց տոպրակի մեջ: Ես ինքնագոհ վերցրի տոպրակը և շարունակեցի ճանապարհ: Երբ սկսեցի նրանից հեռանալ, ներսումս սկսեց մի տագնապ, մի անհանգստություն առաջանալ: Ասեմ ավելին՝ դիմացից մի հզոր ուժ սկսեց ինձ հետ պահել թույլ չտալով, որ ազատ առաջ շարժվեմ: Այդ ուժը նման էր դիմացից փչող ուժեղ քամու: Ես, մեծ դժվարությամբ ամբողջ ճիգերս լարելով, պայքարում էի այս ուժի դեմ՝ ձգտելով առաջ գնալ: Ես՝ անմիտս, այդ պահին հասկացա, որ կատարածս արարքը Տիրոջ հաճելի չէր: Եվ զղջալով ասացի. «Հիսուս ջան, այս հանցանքս խոստովանելու եմ Քո առաջ ու եղբայրների առաջ»: Եվ Տերը խոսեց հետս՝ ինձ ասելով. «Ինձ խոստովանեցիր, իսկ այդ կրնո՞ւմ: Հետո դու նրան երբեք հանդիպելու ես, որ նրան էլ խոստովանես»: Նույնիսկ այդ խոսքերից էլ ես չսթափվեցի: Փորձեցի նույն դժվարությամբ առաջ գնալ: Բայց Աստված, ինձ սիրելով և խղճալով, նորից կանգնեցրեց: Ուզում էի առաջ գնալ, բայց չէր ստացվում, բոլոր ուժերս կարծես սպառվել էին: Մարմնովս ձգվում էի դեպի առաջ, բայց ոտքերս չէին շարժվում: Զարմանքից շրվարել էի: Կարծես թե ամեն մի

ոտքս տասը գամով գամված լինեին գետնին: Կատարվեց Երեմիա մարգարետության 10:23 խոսքը. «Գիտեմ, Ով Տեր, թե մարդուն ճամբան իր ձեռքը չէ, քայլող մարդը իր քայլվածքը շտկելու կարող չէ»: Եվ Առակաց գրքի 20:24 խոսքը. «Մարդուն քայլերը Տիրոջմեն կկառավարվին: Ուստի մարդը իր ճամբան ինչպես կրնա որոշել»: Փառավորվի Տերս, որ ինձ տարավ դեպի իմ գործած չարիքը խոստովանելուն: Ես ետ դարձա արդեն շատ հանգիստ, առանց ուժերս լարելու, մոտենցա այդ կնոջը, ու ասացի. «Բու՛յրս ինձ հազար անգամ կներես, մեղավոր եմ քո առաջ: Հավիթները ես կոտրեցի և ցանկացա մեղքը բարդել քեզ վրա: Ի զարմանս ինձ, այդ կինը նորից լուռ նայեց ինձ վրա և ոչինչ չասաց: Հետո ես հասկացա, որ այդ կնոջ լուռ մնալն էլ էր Տիրոջ կողմից: Սիրելիներ, ներսս լրիվ խաղաղվեց, քիչ առաջ սրտիս մեջ եղած ահավոր տազնապարհ իր տեղը զիջեց անսկարագրելի ուրախությանը:

Շնորհակալ եմ, որ Աստված անմիջապես կանխեց և թույլ չտվեց, որ այդ մահաբեր թույնը կործաներ ինձ: Շնորհակալ եմ Նրան, որ այդքան շատ է սիրում ինձ և անդադար խնդրում եմ, որ Աստված իմ սիրտն էլ լցնի այդ նույն սիրով: Հավերժ փառք մեր Տեր Աստծուն: Ամեն:

Գյուլ Զովունի
Աշխարհիկ Ավետիսյան

Մահապատժից արդարացում

1969 թիվն էր: Ես 33 տարեկան էի: Արդեն ունեի երեք երեխա: Հունվարի մեկին մայրս մահացավ: Հետո միայն հասկացա, թե մորս աղոթքը ինչ հզոր պարիսպ էր իմ ընտանիքի համար: Աղոթքը դուրս եկավ մեր տնից, փորձանքը ներս մտավ:

Աշխատում էի հասարակական սննդի մի հիմնարկում որպես գլխավոր հաշվապահ: Մի օր էլ տրեստում հաշվետվություն էի ներկայացնում, հանդիպեցի ծանոթ մի կնոջ, որ մեր սիստեմի հաշվապահներից էր: Նա մի քիչ տրտմած ասաց, որ իրեն աշխատանքից հեռացրել են և խնդրեց՝ եթե հնարավոր է՝ մեզ մոտ աշատանքի մըտնի: Տնօրենին տեղեկացրի այդ մասին, տնօրենը նրան ընդունեց աշխատանքի որպես հաշվետար:

Տանը վերանորոգման աշխատանքի կարիք կար, ու ես շինանյութ էի գնել պատահական մի բեռնատարից: Այդ տարիներին չէր թույլատրվում շինանյութ գնել առանց թույլտվության: Ինչ-որ մեկի աչքից չէր վրիպել մեր բակի շինանյութը և հայտնել էր ոստիկանություն: Դատական գործ հարուցեցին

և ինձ դատեցին: Հետաքրքիրն այն է, որ դատախազը պահանջեց մեկ տարի հարկադիր, իսկ դատավորը՝ մեկ տարի կալանք: Այսպիսի դատավճիռ երբեք չի լինում, հակառակն է լինում: Իհարկե, հետո պարզվեց, որ այդ դատավորը մեր նոր հաշվետարի պատակից հարևանն է և կնոջ մտերիմ ընկերուհին: Դատվելուս առիթը բաց չէր թողել՝ զբաղեցնելու իմ աշխատատեղը (խորամանկ կին էր): Տնօրենիս հետ մի խոսքի գալով՝ որոշում են հնարավորինս երկար ժամանակով կամ էլ անժամկետ ինձ պահել ճաղերի ետևում: Գաղտնի նամակ են ուղարկում քննչական բաժին, թե հաշվապահի փաստաթղթերից պարզվել է, որ յուրացում կա: Ահա ստանում եմ ծանուցագիր՝ քննչական բաժին ներկայանալու: Գնացի: Ներկայացա քննիչին, ու նա ինձ ասաց. «Վիճակդ բարդ է. քեզ վրա ծանր հանցագործություն է դրված»: Մի պահ քարացա. ո՞նց, ինչպե՞ս... Այդ տարի հրդեհվել էր Երևանի կաթի կոմբինատի արխիվը, և սա նրանց չար ծրագիրն իրագործելու լայն դուռ էր բացել: Ահա անհետանում են կաթի կոմբինատից ստացված կաթնա-

մթերքի վաճառքի փաստաթղթերը: Բավականին մանրակրկիտ ստուգումներ կատարելուց հետո ստուգող հանձնաժողովը գալիս է մի եզրահանգման. պակասորդը, ինչպես, և այն կազմում է 11000 ռուբլի (իսկ այդչափ գումարի յուրացման դեպքում օրենքով մահապատիժ էր սահմանված): Մի վերջին հույսով խնդրեցի քննիչին ինձ տանել զրասենյակ, որպեսզի ես էլ իմ ձեռքով գրած հաշվապահական գրքերը նայեմ: Թույլ տվեցին: Ոստիկանների ուղեկցությամբ գնացի: Քննիչն էլ էր մեզ հետ: Նայեցի պահարանիս դարակին ու հասկացա, որ մի գիրքը չկա: Թե՛ գրասենյակում, թե՛ արխիվում ամեն անկյուն նայեցինք, որտեղ հնարավոր էր՝ փնտրեցինք ... գիրքը չկար: Լրիվ հույսս կորցրած, մահապատիժը աչքիս առաջ՝ դուրս էինք գալիս արխիվից: Հենց մի ոտքս դրեցի դռնից դուրս, իսկ մի ոտքս դեռ ներսում էր, դիմացս կարծես քամու պտուղով սյուն իջավ, ու ներսս մի ձայն ինձ ասաց՝ պաղո՞ւնների տակ նայեք (դրանք տախտակե հարթակներ են՝ 15-20 սմ բարձրությամբ ունեցող ոստիկներով)»: Արխիվի ամբողջ հատակին պաղոններ էին փռված: Խնդրեցի, որ պաղոնների տակն էլ նայենք: Հա-

մաձայնեցին: Գիրքը այնտեղ էր: Միթե սա Աստծո հրաշքը չէր, սիրելիներս, միթե սա Աստծո մեծ ողորմությունը չէր: Թե ինչ կատարվեց ինձ հետ այդ պահին, բռնեք չեմ գտնում նկարագրելու: Թող փառավորվի Տերը: Հայտնաբերվեց 11000-ի փաստաթուղթը, ու մահվան դատավճիռը, որ պիտի կայանար, խափանվեց: Աստված փրկեց ինձ:

Հետո քննչական կազմի ղեկավարը առանձնացրեց ինձ, տնօրենին ու հաշվետարին: Իր մոտից հանեց նրանց ուղարկած գաղտնի նամակը ու մեկնեց նրանց. «Սա ձեր գրածն է. և ինչ խղճով պիտի ապրեիք՝ այս երիտասարդին կյանքից զրկելով...»: Իհարկե, ես հիմա մեղմ եմ ներկայացնում քննիչի նախատինքը:

Հետագայում իմացա, որ այդ տնօրենին ձերբակալել են կաշառք վերցնելու համար, իսկ հաշվետարին հեռացրել են աշխատանքից:

Սա հեքիաթ չէ, սիրելի՛ ընթերցող, սա մի կյանք է, սա Տիրոջ մեծ ողորմությունն է: Աստված կամենա՝ շուտով 87-ս կրողորեմ, և իմ կյանքում այնքան շատ եմ տեսել Աստծո հրաշքները, ողորմությունները... պատմելով չեն վերջանա:

Ավետիք եղբայր (Ջրվեժ)

Տերը բժշկեց տղայիս քաղցկեղը

Ես՝ Անահիտ Ներսեյանս, ապրում եմ Արմավիրի մարզի Եղեգնուտ գյուղում: Ուզում եմ վկայել մեր Տիրոջ հրաշքներից մեկի մասին, որը Նա արել է իմ կյանքում:

2019 թվականի մի սովորական օր տղաներիցս մեկը, ով առողջական ոչ մի խնդիր չուներ, հանկարծակի կոկորդի հատվածում նկատում է ինչ որ գոյացություն: Որոշ ժամանակ այդ երևույթը անտեսելով, նկատեցինք, որ այդ գոյացությունը իր չափերով սկսում է մեծանալ, ինչը մեզ անհանգստանալու տեղիք տվեց, և այդ անհանգստությունից դրդված՝ դիմեցինք բժշկի: Որոշ հետազոտություններից հետո բժիշկները որոշեցին վիրահատության միջոցով հեռացնել գոյացությունը: Փառք Աստծո, վիրահատությունը բարեհաջող ավարտվեց, սակայն հետազոտությունները դեռևս շարունակվում էին, ինչի արդյունքում պարզվեց, որ կրկին վիրահատության կարիք կա, քանի որ առաջին վիրահատության ժամանակ այդ գոյացությունը ամբողջությամբ չէր հեռացվել: Երկրորդ վիրահատությո-

յունը ևս բարեհաջող ավարտվեց: Սակայն դրան հաջորդող հետազոտություններից պարզվեց, որ իրավիճակը ավելի լուրջ է քան մենք պատկերացնում էինք: Երեխայիս մոտ բժիշկները հայտնաբերեցին վահանաձև գեղձի վրա աճող չարորոկ ուռուցք, որը գրնալով ավելի էր բարդանում և մետաստազներ տալիս, ինչի հետևանքով տղայիս աջ ձեռքը և աջ ոտքը սկսում էր չափերով մեծանալ, ինչը ավելի մեծ անհանգստություն սկսեց պատճառել բժիշկներին: Այդ ժամանակահատվածում եկեղեցու աղոթքները չէին դադարում: Բժիշկները համապատասխան սարքավորումների բացակայության պատճառով խորհուրդ տվեցին երեխային երկրից դուրս հանել՝ ճառագայթային բուժման նպատակով: Սակայն դրա համար պահանջվում էր բավականին մեծ գումար, ինչը ի վիճակի չէր մեր ընտանիքը վճարելու: Այս իրավիճակում, երբ բժիշկները անկարող էին մեզ օգնել, նաև չկար համապատասխան գումար երկրից դուրս հանելու, թեև եթե լիներ էլ հնարավորություն, ըստ բժիշկների՝ մի-

նևույնն է տղաս լիարժեք չէր բու-
ժվելու: Մեր հույսը ամբողջությո-
ւամբ դրեցինք Տիրոջ վրա: Այդ
ժամանակահատվածում ամուսի-
նս՝ Անդրեյը, ով տարիներ շարու-
նակ զբաղվում էր մեր տղայի
բուժման հարցերով և ինչ-որ ելք
էր փնտրում այս անելանելի վի-
ճակից, ելնելու դժբախտ պատա-
հարի հետևանքով ննջում է՝ թող-
նելով ինձ և ութ երեխաներիս: Այս
դառը վշտի մեջ կարծես անու-
շադրության էիք մատնել տղա-
յիս հիվանդությունը: Երբ մոտե-
նում էր հերթական հետազոտու-
թյունը, արդեն իսկ կոտրված,
հուսահատ սպասում էիք այդ
օրվան: Հետազոտությունից մեկ
շաբաթ առաջ եղբայրները տղա-
յիս յուրով օծեցին: Օրեր շարու-
նակ ծոմով ու աղոթքով գալիս
էիք Տիրոջ առաջ ու սպասում
Նրա ողորմությանը: 2022 թվա-
կանի փետրվարի կեսերից մի
քանի օր շարունակ տեղի էին ու-

նենում հետազոտություններ: Հե-
տազոտությունների պատասխա-
նների արդյունքներից բժիշկնե-
րը ապշել էին: Ուռուցքն ամբող-
ջությամբ անհետացել էր: Գլխա-
վոր բժիշկը շփոթված անդադար
ինձ ասում էր, թե ինչպես է սա
հնարավոր, որտեղ անհետացավ
ուռուցքը: Տղաս ամբողջությամբ
բժշկվեց: Փառք Տիրոջը: Տերն Իր
այս մեծ ողորմությամբ մեր կյան-
քում հաստատեց Իր խոսքերից
մեկը, որում ասում էր, որ Նա է
որբի ու որբնայրու Աստվածը:
Մրտանց փառք են տալիս մեր ա-
մենակարող Աստծուն, որ թե նե-
ղություններով, և թե հրաշքնե-
րով Իր խոսքերը հաստատում է
մեր կյանքում և մեզ ավելի մո-
տեցնում Իրեն: Փառք Տիրոջը:
Ամեն:

**Արմավիրի Եղեգնուտ գյուղ,
Անահիտ քույրիկ**

Հավատարիմ Տիրոջ կամքին

Ուսաստանի միսիոներ եղ-
բայրներից մեկը հետաքր-
քոր վկայություն պատմեց:

Գնացել էինք ծառայության Ու-
րալի մարզի քաղաքները: Դրան-
ցից մեկում քարոզից հետո մեզ
մոտեցավ երիտասարդ մի աղջիկ՝

արցունքն աչքերին: Ի՞նչ էր եղել:
Աղջիկը աշխատում էր այդ քա-
ղաքի գունավոր մետաղների ար-
տադրության գործարանի օֆի-
սում: Գալիս են իտալացի ներ-
դրնողներ, դեկավարության հետ
կնքում են շահեկան պայմանագիր

և աշխատողներին պարտադրում իրենց պայմանները: Համաձայն դրա՝ բոլոր աշխատակիցները պետք է ունենային համապատասխան արտահագուստ. կանաչ՝ կոստյում՝ մինի յութկաշով, և կոֆտա՝ դեկոլտե, դեմքը՝ շաքաված, մազերը՝ վերջին մոդայով: «Ես ինչպե՞ս կարող եմ այս ամենն անել. իմ հոգին հոժար չէ»: Եթե ոչ՝ աշխատանքից ազատվելու դիմում գրիր: Եղբայրներն էլ չգիտեին՝ ինչ ասել. մի կողմում՝ Տիրոջ կամքը, մյուս կողմում՝ աշխատանքը՝ ապրելու միջոցը: Եղբայրներից մեկը այնուամենայնիվ, խելացի խորհուրդ տվեց. «Մտի՛ր ներքին սենյակդ և հարցրո՛ւ՝ Հիսուսին, թե ինչպես վարվես»: Ապա եղբայրները գնում են կողքի քաղաք: Աղջիկն անում է այնպես, ինչպես ասել էր եղբայրը: Հաջորդ օրն իսկ լուր է գնում եղբայրներին, թե աղջիկը շատ է խնդրում, որ անպայման հանդիպեն իրեն: Երբ եղբայրները գալիս են, տեսնում են՝ աղջկա դեմքը փայլում է: Ի՞նչ էր կատարվել: Ահա թե ինչ է պատմում աղջիկը:

«Երբ ես իմ ներքին սենյակում սկսեցի աղոթել, մի պահ առատաղը անհետացավ, և ես տեսա Հիսուս Քրիստոսի խաչելությունը, արյունը հոսում էր: Տերն ինձ ասաց. «Ո՛վ եմ Ես քեզ համար, ինչի՞ր համար եմ իմ տանջանք-

ները»: Եվ տեսիլքն անհետացավ: Ուրքի կանգնեցի հաստատորոշումով: Հաջորդ առավոտ գրեցի օֆիս, մտա գլխավոր տնօրենի կաբինետ և սեղանին դրեցի աշխատանքից ազատվելու դիմումս: Տնօրենը զարմացած ինձ նայեց.

-Քեզ աշխատանքը դուր չի՞ գալիս:

-Ո՛չ, աշխատանքը ինձ դուր է գալիս:

-Գուցե աշխատավա՞րձը բավարար չէ:

-Աշխատավարձը ևս բավարար է:

-Այդ դեպքում ինչի՞ր համար է այս դիմումը:

Ես նրան հայտնում եմ պատճառը: Տնօրենը խիստ բարկանում է և դիմում տեղակալին.

-Իսկ դու կարո՞ղ ես նման աշխատող երբևէ ճարել: Թո՛ղ այդ իտալացիները իրենց մոտ կարգուկանոն դնեն: Իսկ աղջիկը, թեկուզ փարաջայով, պիտի աշխատի: -Ապա ավելացնում է, -աշխատավարձը բարձրացնել կրկնակի:

Ահա, ես մնացի աշխատանքիս կրկնակի աշխատավարձով:

Իսկ դու, սիրելի՛ ընթերցող, փորձությունների ժամին կարողանո՞ւմ ես հավատարիմ մնալ Հիսուսին, Նրա թափած արյանը:

“Слово христианина” ամսագիր

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՅՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ
Իր միածին Որդուն Կույսից, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի այլ հավիտե-
նական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա
Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Արդինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Մհարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արմյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Սիշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պետր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միք
Էջմիածին	093 17-75-30	Էդիկ Սուկաչ
Հրազդան	094 22-33-15	Օսինյան Աշոտ
Դարաբաղ	094 00-94-08	Մարդյան Միք
Ծամբարակ (Կարմիր)	093 73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հալապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիսյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org